

Polski Związek Jeździecki

**PARAUJEŹDZENIE
REGULAMIN ROZGRYWANIA
KRAJOWYCH ZAWODÓW
W PARAUJEŹDZENIU**

wyd. 2024 ważne od 9/07/2024

Zaakceptowane uchwałą Zarządu PZJ nr: U/3794/07/Z/2024 z dn. 9/07/2024

Polski Związek Jeździecki prosi wszystkie osoby zaangażowane w jakikolwiek sposób w sporty konne, o przestrzeganie poniżej przedstawionego kodeksu oraz zasady, że dobro konia jest najważniejsze. Dobro konia musi być zawsze i wszędzie uwzględniane w sportach konnych i nie może być podporządkowane współzawodnictwu sportowemu, ani innym celom, np. komercyjnym.

KODEKS POSTĘPOWANIA ZGODNEGO Z DOBREM KONIA

FEI oraz PZJ wymagają, od wszystkich osób zaangażowanych w jakikolwiek sposób w sport jeździecki, przestrzegania Kodeksu Postępowania z Koniem oraz uznania i zaakceptowania zasady, że dobro konia zawsze jest najważniejsze i nigdy nie może być podporządkowane rywalizacji sportowej ani wpływom komercyjnym.

I. Dobro konia jest wartością nadrzędną ponad wszelkimi innymi wymaganiami na wszystkich etapach treningu i przygotowań konia do startu w zawodach.

a) Prawidłowe postępowanie z koniem Warunki stajenne, karmienie i trening muszą być zgodne z zasadami prawidłowego postępowania z koniem oraz nie mogą zaburzać jego dobrostanu. Nie będzie tolerowane jakiegokolwiek postępowanie, które może spowodować cierpienie fizyczne lub psychiczne konia podczas trwania zawodów lub poza nimi.

b) Metody treningowe Konie mogą być poddawane jedynie takiemu treningowi, który odpowiada ich możliwościom fizycznym i poziomowi dojrzałości do danej konkurencji. Nie mogą być poddawane żadnym metodom szkoleniowym, które są brutalne i powodują strach lub do których konie nie zostały odpowiednio przygotowane.

c) Kucie i sprzęt Dbłość o kopyta i kucie musi spełniać wysokie standardy. Sprzęt musi być tak zaprojektowany i dopasowany, aby uniknąć ryzyka uszkodzenia ciała.

d) Transport Podczas transportu konie muszą być w pełni zabezpieczone przed urazami i innymi zagrożeniami zdrowia. Pojazd musi być bezpieczny, dobrze wentylowany, utrzymany w wysokim standardzie technicznym, regularnie dezynfekowany i prowadzony przez kompetentnych kierowców. Kompetentna towarzysząca obsługa musi być zawsze gotowa do zaopiekowania się koniem.

e) Przejazd Wszystkie transporty koni muszą być starannie zaplanowane. Muszą być uwzględnione regularne przerwy na odpoczynek z dostępem do pożywienia i wody - zgodnie z aktualnymi wytycznymi FEI.

II. Konie i zawodnicy muszą być prawidłowo wytrenowani, przygotowani i zdrowi, zanim zostaną dopuszczeni do zawodów.

a) Właściwe przygotowanie i kwalifikacje Tylko właściwie przygotowane konie i zawodnicy o potwierdzonych umiejętnościach mogą brać udział w zawodach.

b) Stan zdrowia Żaden koń wykazujący oznaki choroby, kulawizny lub innych znaczących dolegliwości czy wcześniej występujących zaburzeń nie może zostać dopuszczony do startu lub kontynuować udziału w zawodach, jeżeli będzie to zagrażało dobrostanowi konia. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości należy zwrócić się po opinię do lekarza weterynarii.

c) Doping i leczenie Stosowanie środków dopingujących i leków jest poważnym nadużyciem dobrostanu konia i nie będzie tolerowane. Po jakimkolwiek leczeniu weterynaryjnym należy zapewnić koniowi wystarczająco długi czas na pełny powrót do zdrowia, przed ponownym udziałem w zawodach.

d) Zabiegi chirurgiczne Nie są dozwolone jakiegokolwiek zabiegi chirurgiczne, które zagrażają dobrostanowi danego konia lub bezpieczeństwu innych koni i/lub zawodników uczestniczących w zawodach.

e) Cięża/ Klacze po niedawnym porodzie Nie mogą startować w zawodach ciężarne klacze po upływie czwartego miesiąca ciąży ani klacze ze źrebkiem.

f) Nadużycie pomocy Nie będzie akceptowane okrucieństwo wobec konia przy użyciu naturalnych pomocy jeździeckich lub pomocy dodatkowych (np. bat, ostrogi, itp.).

III. Zawody nie mogą naruszać dobrostanu konia

a) Tereny zawodów Konie mogą być trenowane i startować wyłącznie na odpowiedniej i bezpiecznej nawierzchni. Wszystkie przeszkody muszą być zaprojektowane z myślą o bezpieczeństwie konia.

b) Podłoże Wszystkie nawierzchnie, po których konie chodzą, trenują lub rywalizują, muszą być zaprojektowane i utrzymane tak, aby ograniczyć czynniki mogące prowadzić do kontuzji. Należy zwrócić szczególną uwagę na przygotowanie, skład i utrzymanie nawierzchni.

c) Ekstremalne warunki pogodowe Zawody nie mogą być rozgrywane w ekstremalnych warunkach pogodowych, jeśli mogą być zagrożone dobrostan lub bezpieczeństwo koni. Muszą być zabezpieczone środki niezbędne do szybkiego schłodzenia koni zaraz po zakończeniu przejazdu w konkursie.

d) Stajnie podczas zawodów Stajnie muszą być bezpieczne, higieniczne, komfortowe, dobrze wentylowane i o wystarczających wymiarach dla typu i usposobienia konia. Zawsze musi być dostępna czysta, dobrej jakości i odpowiednia pasza oraz ściółka, świeża woda do picia i woda gospodarcza.

e) Odpowiednia kondycja do podróży Po zawodach koń musi być w dobrej kondycji przed podróżą powrotną, zgodnie z wytycznymi FEI.

IV. Należy dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić koniom odpowiednią opiekę po zakończeniu zawodów oraz humanitarne traktowanie po zakończeniu kariery sportowej.

a) Leczenie weterynaryjne Na terenie zawodów zawsze musi być dostępna profesjonalna opieka weterynaryjna. Jeśli koń jest kontuzjowany lub przemęczony podczas zawodów, jeździec musi zaprzestać jazdy, a lekarz weterynarii musi zbadać konia.

b) Skierowanie do kliniki dla koni W razie konieczności koń powinien zostać przetransportowany ambulansem do najbliższej, odpowiedniej kliniki dla koni w celu dalszego diagnozowania i leczenia. Kontuzjowane konie muszą przed transportem otrzymać właściwą wspomagającą pomoc lekarsko-weterynaryjną.

c) Urazy podczas zawodów Przypadki urazów podczas zawodów powinny być monitorowane. Jakość podłoża, częstość konkursów i jakiegokolwiek inne czynniki ryzyka powinny być dokładnie analizowane, aby wskazać drogę zminimalizowania ryzyka występowania urazów.

d) Eutanazja Jeśli urazy są bardzo poważne, z humanitarnych powodów i jedynie w celu zmniejszenia cierpienia, koń może zostać poddany eutanazji przez lekarza weterynarii, tak szybko, jak to możliwe.

e) Emerytura Należy dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić koniom godne i humanitarne traktowanie po zakończeniu kariery sportowej.

V. FEI oraz PZJ wzywają wszystkie osoby zaangażowane w sport jeździecki do osiągnięcia najwyższego możliwego poziomu wiedzy w ich specjalności w zakresie opieki i postępowania z koniem biorącym udział w zawodach.

SPIS TREŚCI

Artykuł 1	PIERWSZEŃSTWO PRZEPISÓW I REGULAMINÓW	5
Artykuł 2	ZASADY OGÓLNE.....	5
Artykuł 3	KLASYFIKACJA.....	5
Artykuł 4	WYPOSAŻENIE POMOCNICZE.....	6
Artykuł 5	RYWALIZACJA SPORTOWA W PARAUJEŹDŻENIU.....	7
Artykuł 6	PROGRAMY PARAUJEŹDŻENIOWE.....	7
Artykuł 7	ZAWODY KRAJOWE W PARAUJEŹDŻENIU	8
Artykuł 8	DOKUMENTY NIEZBĘDNE DO STARTU.....	9
Artykuł 9	KONIE.....	10
Artykuł 10	ZASADY KWALIFIKACJI DO KADRY NARODOWEJ.....	10
Artykuł 11	UDZIAŁ ZAWODNIKÓW PARAUJEŹDŻENIA W ZAWODACH UJEŹDŻENIA..	10
Artykuł 12	ORGANIZACJA ZAWODÓW W PARAUJEŹDŻENIU – WYTYCZNE DLA ORGANIZATORÓW.....	11
Załącznik	Pomoce kompensacyjne (wyrównujące)	12

Artykuł 1 PIERWSZEŃSTWO PRZEPISÓW I REGULAMINÓW

1.1. Niniejszy regulamin obowiązuje łącznie z aktualnymi przepisami konkurencji para jeźdźstwa. We wszystkich sprawach nieobjętych niniejszym regulaminem oraz w przypadku jego sprzeczności z przepisami konkurencji para jeźdźstwa 2024 bądź przepisami ogólnymi PZJ pierwszeństwo stosowania mają odpowiednio przepisy ogólne PZJ i przepisy konkurencji para jeźdźstwa.

Artykuł 2 ZASADY OGÓLNE

2.1. Para jeźdźstwo jest grupą sportów jeździeckich, dedykowanych zawodnikom z **niepełnosprawnością fizyczną**.

2.2. Warunkiem uczestnictwa w rywalizacji para jeździeckiej jest trwała, weryfikowalna i mierzalna fizyczna lub wzrokowa niepełnosprawność, poparta dowodami medycznymi i spełniająca kryterium minimalnego stopnia niepełnosprawności, jakie opisano w Przepisach Klasyfikacji Para jeździeckiej FEI.

Artykuł 3 KLASYFIKACJA

3.1. Każdy sportowiec, zamierzający startować w zawodach para jeździeckich musi przejść na wstępie **procedurę klasyfikacji**. **Klasyfikacja** jest próbą zapewnienia sprawiedliwej rywalizacji podczas zawodów para jeździeckich. **Klasyfikacja nie ocenia umiejętności jeździeckich**. Podczas procedury klasyfikacyjnej ocenia się stopień niepełnosprawności jeźdźcy, a wynikający z tej oceny **profil funkcjonalny** umieszcza go w grupie o podobnych możliwościach jeździeckich (poziom współzawodnictwa/rywalizacji sportowej).

3.2. Klasyfikacja do zawodów krajowych musi zostać dokonana przez krajowego lub międzynarodowego klasyfikatora para jeźdźstwa PE (Para-Equestrian). Klasyfikację profili 36 i 37 (niewidomi i niedowidzący) musi wykonać okulista, a profilu 39 (niepełnosprawność intelektualna) psycholog - w porozumieniu z klasyfikatorem krajowym lub międzynarodowym.

3.3. Lista akredytowanych przez PZJ klasyfikatorów krajowych dostępna jest na stronie PZJ, w zakładce **Para jeźdźstwo**.

3.4. Szczegółowe zasady procedury klasyfikacyjnej zawarte są w Podręczniku Klasyfikacji FEI.

3.5. Dla wszystkich dyscyplin para jeździeckich wypracowany został wspólny system klasyfikacji.

3.6. Dla każdej dyscypliny para jeździeckiej obowiązuje różna ilość poziomów rywalizacji sportowej. Dzięki temu podziałowi, zawodnicy na każdym poziomie są sędziowani już bez uwzględniania ich niepełnosprawności.

Artykuł 4 WYPOSAŻENIE POMOCNICZE

4.1. W parażędzeniu zawodnicy niepełnosprawni mogą korzystać z 3 rodzajów pomocy wyrównujących: pomoce standardowe, pomoce profilowe oraz pomoce niestandardowe.

4.2. Pomoce standardowe

Są to pomoce, których może używać każdy zawodnik, bez względu na poziom startu i własny profil funkcjonalny

LISTA POMOCY STANDARDOWYCH	
Ukłon przez skinienie głową	Strzemiona zamknięte
Kłus ćwiczebny lub anglezowany	Strzemiona magnetyczne
Rękawiczki - opcjonalnie	1 bat (do 120 cm)
Ostrogi - opcjonalnie	Napierśnik lub pasek na szyi konia
Typ siodła – do wyboru	Łączone wodze przy kieżnie munsztukowym
Miękki uchwyt przy przednim łęku	Elastyczna wstawka na wodzy
Głębokie siodło (do 12 cm)	Kamizelka ochronna
Elastyczne opaski przy strzemionach	Węzły na wodzy po 1 węźle na wodzę
Użycie głosu przez zawodników poziomu I, II i III	

4.3. Pomoce przypisane do indywidualnego profilu zawodnika

Jest to największa grupa pomocy wyrównujących. Poniższy wykaz zawiera jedynie przykładowe pomoce, które znajdują się w tej grupie:

Wodze z pętlą, wodze drabinkowe, sztywne uchwyty z przodu siodła, nakładki na siodło, 2 baty, opaski łączące strzemiona z popręgiem, brak strzemion, osoba czytająca program, itp.

Zawodnik może używać tylko takich pomocy indywidualnych, które zostały przypisane do jego profilu i zostały wpisane na jego karcie podczas klasyfikacji (lub na tzw. *Masterlist* w przypadku klasyfikacji międzynarodowej). Prośbę o dopisanie pomocy z zakresu profilu zawodnika można kierować do klasyfikatora również po klasyfikacji (w przypadku klasyfikacji międzynarodowej taką prośbę można kierować do Szefa Klasyfikatorów podczas zawodów CPEDI lub bezpośrednio do FEI).

4.4. Pomoce niestandardowe

Dopuszcza się dodatkowe indywidualne niestandardowe adaptacje sprzętu. Każda taka adaptacja musi uzyskać akceptację Klasyfikatora, a następnie jest wraz z fotografią umieszczana w wykazie pomocy, dopuszczonych do użycia

przez danego zawodnika. Stosowanie innych pomocy wyrównujących jest zabronione.

W przypadku zawodów międzynarodowych takie pomoce muszą być zatwierdzone przez Panel ds. Pomocy Kompensacyjnych FEI przed rozpoczęciem zawodów. Prośba o zatwierdzenie musi zostać przesłana do FEI pisemnie wraz z odpowiednią dokumentacją (dokumentacja medyczna, opis pomocy, zdjęcia, etc.) minimum 2 tygodnie przed rozpoczęciem przeglądu weterynaryjnego na zawodach, na których zawodnik chce korzystać ze zgłaszanej pomocy. Po udzieleniu zgody przez Panel pomoc ta zostanie dodana do Masterlist FEI.

4.5. Lista zawodników paraucieczki wraz z numerem poziomu oraz z ich indywidualnym wyposażeniem pomocniczym jest na bieżąco aktualizowana na stronie PZJ.

Więcej informacji, dotyczących pomocy wyrównujących, znajduje się w załączniku do niniejszego regulaminu.

Artykuł 5 RYWALIZACJA SPORTOWA W PARAUJEZDZENIU

5.1. W zawodach paraucieczki obowiązuje 5 poziomów rywalizacji sportowej, oznaczanych cyframi rzymskimi: I, II, III, IV, V. Poziom I jest przeznaczony dla osób ze znaczną niepełnosprawnością, a poziom V dla osób z najmniejszą niepełnosprawnością.

Poziom I	Programy wykonywane tylko w stępie
Poziom II	Programy wykonywane w stępie i w kłusie
Poziom III	Programy wykonywane w stępie i w kłusie
Poziom IV	Programy wykonywane w stępie, w kłusie z chodami bocznymi oraz w galopie
Poziom V	Programy wykonywane w stępie, w kłusie z chodami bocznymi oraz w galopie z chodami bocznymi

Artykuł 6 PROGRAMY PARAUJEZDZENIOWE

6.1. W rywalizacji sportowej używane są programy o 4-stopniowej skali trudności.

Każdy poziom posiada własny zbiór programów paraucieczkowych.

Skala trudności	Nazwy programów (wg. FEI)		
Bardzo łatwe	Challenge I (Beginner Test)		Challenge II (Foundation Test)
Łatwe	Para Novice A	Para Novice B	Para Novice Freestyle
Średnio trudne	Para Intermediate A	Para Intermediate B	Para Intermediate Freestyle
Trudne	Para Grand Prix A	Para Grand Prix B	Para Grand Prix Freestyle

Artykuł 7 ZAWODY KRAJOWE W PARAUJEŹDZENIU

7.1. Kategorie zawodów

W systemie krajowego współzawodnictwa sportowego rozgrywane są następujące rodzaje zawodów w paraujeździe:

Lp	Nazwa Zawodów	Skrót
1	Mistrzostwa Polski w Paraujeździe	MP-PA
2	Halowy Puchar Polski w Paraujeździe	HPP-PA
3	Zawody Ogólnopolskie w Paraujeździe	ZO-PA
4	Zawody Regionalne w Paraujeździe	ZR-PA

Ze względów bezpieczeństwa, na wszystkich powyższych zawodach, zaleca się dekorację bez koni lub z koniem prowadzonym oddzielnie w rękę.

7.2. Mistrzostwa Polski w Paraujeździe:

7.2.1. Mistrzostwa Polski rozgrywane są w 2 kategoriach wiekowych:

Junior: zawodnicy od 10 do 18 lat

Senior: zawodnicy od 16 lat

7.2.2. W Mistrzostwach Polski Seniorów zawodnicy rywalizują w następujących konkursach:

1 półfinał: program Para Grand Prix A

2 półfinał: program Para Grand Prix B

finał: program Para Grand Prix Freestyle (program dowolny z muzyką)

7.2.3. W Mistrzostwach Polski Juniorów zawodnicy rywalizują w następujących konkursach:

1 półfinał: program Para Novice A

2 półfinał: program Para Novice B

finał: program Para Novice Freestyle (program dowolny z muzyką)

7.2.4. W Mistrzostwach Polski zawodnik może być sklasyfikowany tylko na jednym koniu. W przypadku startu na dwóch koniach wskazanie właściwego konia musi nastąpić przed rozpoczęciem konkursu finałowego, a do wyniku końcowego zalicza się wtedy wynik lepszego konia z każdego półfinału.

7.2.5. Klasyfikacja końcowa w Mistrzostwach Polski:

O końcowym wyniku decyduje łączna suma wyników, uzyskanych w 3 programach.

Tytuł **Mistrza Polski w Paraujeździe** otrzymuje zawodnik z najwyższą oceną procentową.

W przypadku remisu na miejscach medalowych, o kolejności medali decydują wyższe oceny z **programu B**, a w drugiej kolejności z **programu A**.

Warunkiem ukończenia mistrzostw jest ukończenie minimum jednego półfinału i wystartowanie w finale

7.2.6. Klasyfikacja medalowa prowadzona jest oddzielnie dla danego poziomu, o ile wystartuje na nim minimum 4 zawodników.

W przypadku mniejszej liczby startujących należy przeprowadzić wspólną klasyfikację medalową dla poziomów I-III oraz IV –V, o ile w każdej z tych łączonych grup wystartuje minimum po 4 zawodników. Przy mniejszej frekwencji należy prowadzić wspólną klasyfikację medalową dla poziomów I-V.

7.2.7. Mistrzostwa Polski powinny być sędziowane przez minimum 3 sędziów, posiadających wiedzę i praktykę w sędziowaniu osób niepełnosprawnych.

7.3. Halowy Puchar Polski w Paraujeździe

7.3.1. W Halowym Pucharze Polski zawodnicy rywalizują w takich samych programach, co w Mistrzostwach Polski.

7.3.2. Klasyfikacja końcowa HPP obliczana jest tak, jak w Mistrzostwach Polski.

7.4. Zawody Ogólnopolskie w Paraujeździe

7.4.1. Na zawodach ogólnopolskich klasyfikacja wyników prowadzona jest oddzielnie dla każdego programu lub w ramach rundy dla danego poziomu.

7.4.2. O przyznaniu nagród oraz floo decyduje organizator. Sposób nagradzania i ilość nagród organizator określa w propozycjach zawodów.

7.4.3. Zawody ogólnopolskie w paraujeździe mogą być rozgrywane w trakcie zawodów regionalnych, ogólnopolskich lub międzynarodowych w ujeździe.

7.4.4. Na zawodach ogólnopolskich, ze względów szkoleniowych dopuszcza się start zawodnika na poziomie innym, niż wynikający z jego klasyfikacji funkcjonalnej. W takim przypadku prowadzona jest osobna klasyfikacja wyników, a uzyskane rezultaty nie są uwzględniane w wymaganiach nadawania klas sportowych lub powołań do kadry narodowej.

7.5. Zawody Regionalne w Paraujeździe

7.5.1. Wyniki uzyskane na zawodach regionalnych nie są uwzględniane w wymaganiach nadawania klas sportowych i powołań do kadry narodowej. Pozostałe zasady jak w ZO-PA.

Artykuł 8 DOKUMENTY NIEZBĘDNE DO STARTU

8.1. Zawodnicy i konie powinny posiadać wymagane dokumenty zgodnie z przepisami ogólnymi PZJ tj. aktualna na dany rok licencja PZJ zawodnika i konia oraz ważne badania lekarskie.

8.2. Do uzyskania rocznej licencji zawodnika paraujeździe niezbędna jest aktualna klasyfikacja w wersji krajowej lub międzynarodowej, określająca poziom startowy oraz dopuszczone pomoce wyrównujące.

8.3. Zawodnicy, którzy jeszcze nie figurują na liście klasyfikacyjnej na stronie PZJ, zobowiązani są przed pierwszym startem okazać komisji sędziowskiej swoją

kartę klasyfikacyjną, celem weryfikacji poziomu startowego oraz pomocy wyrównujących.

Artykuł 9 KONIE

9.1. Koń może startować w zawodach paraucjeżdżenia od początku roku kalendarzowego, w którym kończy 6 lat.

9.2. Wszystkie konie mogą używać kielzna munsztukowego.

9.3. Konie mogą być dzielone pomiędzy dwóch zawodników z dwóch **różnych poziomów**.

9.4. Konie startujące na poziomach I-III mogą być dosiadanane na zawodach przez trenerów, ale wyłącznie pod nadzorem komisarza. Czas treningu konia pod trenerem (lub osobę przez niego wyznaczona) nie może przekraczać **30 minut w danym dniu**. Trening ten musi się zakończyć co najmniej 15 minut przed planowanym startem zawodnika. W przypadku dzielenia koni przez zawodnika z poziomu I-III i zawodnika z poziomu IV-V, trener może dosiadać konia jedynie przed startem zawodnika z poziomu I-III.

Artykuł 10 ZASADY KWALIFIKACJI DO KADRY NARODOWEJ.

10.1. Do kadry w paraucjeżdżeniu powołuje się zawodników, mogących sprostać rywalizacji na zawodach międzynarodowych.

10.2. Do kadry narodowej powołuje się parę: zawodnik+koń.

10.3. Minimum kwalifikacyjne do kadry seniorów można uzyskać wyłącznie w programach Para Grand Prix (A lub B). Minimum do kadry juniorów można uzyskać w programach Para Novice (A lub B) lub wyższych (Para Intermediate A lub B oraz Para Grand Prix A lub B).

10.4. Szczegółowe kryteria i warunki powołania do kadry narodowej oraz do reprezentacji na zawody międzynarodowe publikowane są w osobnym dokumencie.

Artykuł 11 UDZIAŁ ZAWODNIKÓW PARAUJEŹDŻENIA W ZAWODACH UJEŹDŻENIA

11.1. Do udziału w zawodach ujeżdżenia dopuszcza się zawodników paraucjeżdżenia, posiadających ważną klasyfikację parajeżdżiecką. Zawodnicy oraz konie, na których startują muszą być zarejestrowani w PZJ i posiadać dokumenty zgodnie z wymogami PZJ.

11.2.Zawodnicy niepełnosprawni mogą startować w konkursach do klasy D włącznie. Udział zawodników paraucieczdzenia w wyższych klasach konkursów ujezdzenia jest możliwy po spełnieniu ogólnych warunków określonych w Przepisach Ogólnych PZJ oraz Przepisach i Regulaminach dyscypliny Ujezdzenia.

11.3.Zawodnicy paraucieczdzenia zwolnieni są z obowiązku wykazania się odznakami jeździeckimi.

11.4.Każdy zawodnik paraucieczdzenia, startujący w zawodach ujezdzenia, ma prawo używać wszystkich pomocy wyrównujących, zarówno standardowych, jak i wymienionych w jego karcie klasyfikacyjnej. Wyjątkiem jest użycie kieżna munsztukowego: w konkursach ujezdzenia, w których obowiązuje kieżno wędzidłowe, użycie kieżna munsztukowego przez zawodnika paraucieczdzenia jest niedozwolone. W interesie zawodnika jest dostarczenie komisji sędziowskiej informacji o stosowanych pomocach wyrównujących przed rozpoczęciem konkursu.

Artykuł 12 ORGANIZACJA ZAWODÓW W PARAUJEZDZENIU – WYTYCZNE DLA ORGANIZATORÓW

12.1.Na zawodach ogólnopolskich w paraucieczdzeniu powinien być co najmniej jeden sędzia, posiadający wiedzę i doświadczenie w sędziowaniu osób niepełnosprawnych. Zaleca się przeszkolenie komisarzy w celu właściwej kontroli wyposażenia pomocniczego.

12.2.Organizator powinien zapewnić przed rozegraniem pierwszego konkursu paraucieczdzenia czas na tzw. familiaryzację – czyli zapoznanie się koni i zawodników z miejscem rozgrywania konkursów – oprowadzanie koni w rękę lub objeżdżanie przez zawodnika lub jego trenera placu konkursowego.

12.3.Należy zadbać na rozprężalni o bezpieczne przygotowanie się zawodników niepełnosprawnych do startu poprzez informację oraz odpowiedni harmonogram konkursów.

12.4.W miarę możliwości należy usunąć bariery architektoniczne, utrudniające dostęp do urządzeń sanitarnych, stajni i biura zawodów.

12.5.Jeśli w danym ośrodku jest specjalna rampa do wsiadania – zaleca się udostępnienie jej zawodnikom niepełnosprawnym.

12.6.Jeżeli zawody rozgrywane są wraz z zawodami ujezdzeniowymi powinien zostać zapewniony czas na rozprężalni wyłącznie dla zawodników paraucieczdzenia (szczególnie dla jeźdźców startujących na poziomach I-III).

Załącznik
Pomoce kompensacyjne (wyrównujące)
(Wyciąg z międzynarodowych przepisów parauleźdzenia FEI)

ARTYKUŁ FEI RULES 8432 - POMOCE KOMPENSACYJNE

1.1 Standardowe pomoce kompensacyjne to pomoce lub sprzęt inny niż zatwierdzone elementy rządu lub sprzęt określony w Przepisach Ujeźdzenia FEI, z którego mogą korzystać zawodnicy ze wszystkimi profilami funkcjonalnymi. Wszyscy sportowcy mogą używać standardowych pomocy kompensacyjnych i nie muszą być one odnotowane na Masterliście FEI.

1.2 Pomoce kompensacyjne specyficzne dla profilu to pomoce lub sprzęt inny niż zatwierdzone elementy rządu, które mogą być używane przez jeźdźców z określonego profilu i muszą być odnotowane na Masterliście FEI po przejściu klasyfikacji. Zapytania o pomoce kompensacyjne dostosowane do profilu można składać do FEI lub do Głównego Klasyfikatora na Zawodach. Są one wymienione w tabeli podsumowującej w załączniku IX przepisów Parauleźdzenia FEI.

1.3 Niestandardowe pomoce kompensacyjne to pomoce inne niż wymienione powyżej, których potrzebuje określony zawodnik i nie są opisane szczegółowo w tych przepisach. Pomoc jest przewidziana specjalnie dla danego zawodnika, aby umożliwić mu jazdę bez dawania przewagi nad innymi zawodnikami z tym samym profilem lub na tym samym poziomie. Pomoce te mogą obejmować modyfikacje standardowych lub specyficznych dla profilu pomocy kompensacyjnych, lub też element niestandardowej pomocy kompensacyjnej wykonany na zamówienie zawodnika.

1.3.1 Użycie niestandardowej pomocy kompensacyjnej musi zostać zatwierdzone przez Komisję ds. Pomocy Kompensacyjnych FEI przed zawodami, na których ma zostać wykorzystana. Każda taka prośba musi być złożona do FEI na piśmie wraz z dokumentacją uzupełniającą (dokumentacja medyczna, opis pomocy, zdjęcia itp.) co najmniej na dwa tygodnie przed dniem przeglądu weterynaryjnego zawodów, na których ma być zastosowana. Jeżeli zostanie zatwierdzona przez Panel ds. Pomocy Kompensacyjnych FEI, pomoc zostanie dodana

do zawodnika na klasyfikacyjnej Masterliście FEI.

1.3.2 W przypadku zawodników, którzy nie przeszli wcześniej klasyfikacji, na swoich pierwszych zawodach (na których są klasyfikowani) niestandardowa pomoc kompensacyjna może zostać

zatwierdzona przez Szefa Komisarzy, Głównego Klasyfikatora i Przewodniczącego Komisji Sędziowskiej. Aby mogły być stosowane na wszystkich kolejnych zawodach należy złożyć pełny wniosek do Panelu ds. Pomocy Kompensacyjnych i muszą być wpisane na Masterlistę FEI.

2. Obowiązkiem sportowca jest zadbanie, aby cały specjalny sprzęt/pomoce kompensacyjne

których używa podczas zawodów, spełniały wymagania określone w przepisach Parauleźdzenia oraz aby wszystkie niestandardowe lub specyficzne dla profilu pomoce kompensacyjne były odnotowane w klasyfikacyjnej Masterliście FEI dla tego zawodnika.

3. Rączka (uchwyt) do siodła

3.1 Wszyscy sportowcy mogą używać miękkiego (elastycznego) uchwytu, aby pomóc zawodnikowi w utrzymaniu równowagi. Miękka rączka nie może znajdować się wyżej niż 10 centymetrów (10 cm) nad przednim łękiem, gdy jest trzymana. Można ją zamocować z przodu siodła, przed lub nad przednim łękiem. To jest standardowa pomoc kompensacyjna.

3.2 Wszyscy zawodnicy mogą używać paska na szyję jako rączki. W tym celu dopuszcza się napierśnik. Jest to standardowa pomoc kompensacyjna.

3.3 Zawodnicy w ramach wyznaczonych profili funkcjonalnych mogą używać twardego (stałego/sztywnego) uchwytu, jeżeli tego potrzebują. Twardy uchwyt musi spełniać te same kryteria pomiarowe, co miękki uchwyt, jak opisano powyżej. Wszelkie odchylenia od tych pomiarów będą traktowane jako niestandardowa pomoc kompensacyjna. Sztywna rączka musi zostać umieszczona na Masterliście dla danego zawodnika.

4. Baty

4.1 Wszyscy zawodnicy mogą używać jednego (1) bata (o łącznej maksymalnej długości stu dwudziestu centymetrów -120 cm) jako standardowej pomocy kompensacyjnej. Bat może być zakrzywiony, mierzony powinien być od czubka do końca bata, a nie wzdłuż krzywizny.

4.2 Zawodnicy w ramach wyznaczonych profili mogą używać dwóch (2) batów, jeśli tego potrzebują i musi to być zaznaczone na Masterliście FEI dla tego zawodnika.

4.3 Wszelkie zmiany w konwencjonalnym bacie muszą zostać zatwierdzone przez FEI jako niestandardowa pomoc kompensacyjna i muszą być wymienione na Masterliście FEI.

5. Wodze

5.1 Wodze łączone i elastyczne wkładki do wodzy są standardowymi pomocami kompensacyjnymi dla wszystkich zawodników i nie muszą być odnotowane na Masterliście.

5.2 Wodze łączone muszą mieć minimalną długość 30 cm od wędzidła munsztukowego do miejsca połączenia wodzy. Muszą się formować się w jedną wodzę w dłoni sportowca.

5.3 Sportowcy w ramach wyznaczonych profili funkcjonalnych mogą potrzebować wodzy dla stóp, jeśli żadnych innych wodzy nie są w stanie kontrolować przez ramiona lub dłonie/palce górnej części ciała zawodnika. Wodze nożne muszą być wymienione na Masterliście FEI jako pomoc kompensacyjna dla tego zawodnika.

5.4 Jeżeli wodza nie jest używana w konwencjonalny sposób, musi być ustawiona w możliwie prostej linii od punktu styku zawodnika z wodzami do pyska konia.

5.5 Zawodnicy w ramach wyznaczonych profili funkcjonalnych mogą używać pierścienia przymocowanego do pierścienia D siodła lub napierśnika, przez który przechodzi wodza. Musi to umożliwiać bezpośrednie połączenie od wędzidła do dłoni lub kończyny górnej jeźdźcy i nie może zmieniać kąta, aby wywołać efekt dźwigni na wodzy. Miejsce, w którym wodza przechodzi przez kółko, mierzone pionowo od mocowania, musi być nie

mniej niż 10 cm i nie więcej niż 12 cm od kłębu konia. Te pierścienie nie mogą znajdować się w stałej pozycji. Wodze użyte w ten sposób muszą być wymienione w Masterliście FEI jako pomoc kompensacyjną dla tego zawodnika.

5.6 Wodze pętelkowe mogą być stosowane jako standardowa pomoc kompensacyjna. Każda wodza może mieć tylko jeden węzeł składający się z jednego skrętu/wiązania wodzy. Jakikolwiek większe węzły lub więcej węzłów w każdej wodzy należy uznać za niestandardową pomoc kompensacyjną. Stopery na wodzy są również dozwolone i muszą być tego samego rozmiaru i liczby co węzły w wodzy.

5.7 Wodze pętelkowe i drabinkowe stanowią pomoc kompensacyjną dostosowaną do profilu.

5.7.1 Wodze pętelkowe: maksymalnie cztery pętle na wodzę. Każdy pasek pętelkowy może mieć długość nie większą niż 30 cm. Można je przymocować do wodzy za pomocą stałego mocowania lub przypinanej pętli na wodzy umożliwiające regulację. Może być maksymalnie osiem mocowań na każdej wodzy, aby umożliwić dopasowanie. Do wodzy można przyszyć maksymalnie sześć stałych pętelek na palce. Każda pętla nie może mierzyć więcej niż 10 cm długości.

5.7.2 Wodze drabinkowe mogą mieć maksymalnie trzy miękkie szczelby pomiędzy wodzami. Wszystkie szczelby muszą być na jednej wodzy.

5.8 Zawodnicy z określonych profili mogą używać drążka łączącego wodze. Jest to gładki, zaokrąglony, sztywny drążek łączący dwie wodze. Drążek musi znajdować się wewnątrz wodzy i nie może wystawać szerzej niż wodze, powinien mieć maksymalnie 30 cm.

6. Paski mocujące do siodła

6.1 Zawodnika nie może utrzymywać w pozycji żaden mechanizm, który nie zwalnia się automatycznie w razie wypadku. Wszelkie stosowane paski, takie jak rzepy, skórzane lub elastyczne, muszą umożliwiać zawodnikowi swobodny upadek z konia.

6.2 Na kończynach dolnych można zastosować rzepy, które muszą znajdować się powyżej kolan, aby pomóc zawodnikowi w siodle, jeśli istnieje taka potrzeba, określona na podstawie profilu funkcjonalnego i poziomu sportowca. Użycie rzepów w ten sposób musi być odnotowane jako pomoc kompensacyjna dla zawodnika na Masterliście FEI.

6.3 Całkowita ilość zachodzących na siebie rzepów lub podobnego materiału użytego przez zawodnika nie może przekraczać pięćdziesiąt centymetrów kwadratowych (50 cm²). Każdy styk nakładających się na siebie pasków nie może przekraczać wymiaru trzy centymetry na sześć centymetrów (3 cm x 6 cm). Całkowity obszar nakładania się rzepów lub podobnego materiału na nodze nie może przekraczać trzech centymetrów (3 cm) szerokości na sześć centymetrów (6 cm) styku. Ze względów bezpieczeństwa zaleca się jego zamocowanie w kształcie litery „V”. Rzep nie może zostać przeciągnięty przez kółko lub pasek i zapięty z powrotem.

6.4 Zawodnicy o określonych Profilach mogą używać paska do mocowania puśliska do popręgu lub strzemienia do popręgu, aby ułatwić kontrolę łydki. Pasek nie może być krótszy niż 5 cm od popręgu do puśliska lub strzemienia i może zawierać rzep do

odpięcia. Ten pasek musi być wymieniony na Masterliście FEI jako pomoc kompensacyjna zawodnika.

7. Strzemiona

7.1 Zawodnicy z jedną (1) nogą mogą jeździć z jednym (1) strzemieniem. Jeśli zawodnik jeździ z protezą należy zastosować dwa (2) strzemiona.

7.2 Zawodnicy z wyznaczonych Profilów mogą, jeśli potrzebują, jeździć bez strzemion. Należy to umieścić na Masterliście FEI jako pomoc kompensacyjna dla tego zawodnika

7.3 Do utrzymania stóp w strzemionach można zastosować elastyczne gumki. Taka gumka musi mieć szerokość i wytrzymałość, która umożliwi zawodnikowi swobodny upadek z konia. Strzemiona magnetyczne są dozwolone. Są to standardowe pomoce kompensacyjne dla wszystkich sportowców i nie muszą takie być odnotowane na Masterliście.

7.4 Aby zapobiec przesuwaniu się stopy po strzemieniu, strzemiona mogą być zamknięte z przodu (strzemiona koszyckowe), są to standardowe pomoce kompensacyjne dla wszystkich zawodników i nie muszą być zaznaczone na Masterliście.